

Santarvė ir ramybė telydi jus!

Kas yra Kalėdos? Tiesiog šventė, kurios mes laukiame tik dėl dovanų? Ne, tikrai ne. Man Kalėdos yra šimtą kartų daugiau nei dovanos po eglute.

Dievinu Kalėdas... Jų belaukiant apima jauki šiluma. Tai metas, kai norisi daryti gera kitiems, dovanoti ir gauti, būti mylimam, pastebėtam, mylėti ir pastebėti...

Tai metas, kai norisi atsiprašyti kitų už tai, ką blogo padarei, arba už tai, ko nepadarei...

Tai metas, kai nori atleisti kitiems, kai pats lauki atleidimo...

Tai metas, kai įėjus į namus tave pasitinka mandarinų, imbierinių sausainių su cinamonu ar žaliaskarės eglutės kvapas. Kai ant langų kaip žvaigždutės spindi girliandos, kai kambaryje išdidžiai puikuoja didelė, pati gražiausia kalėdinė eglė... Kai visur tyvo šventės kvapas, primenantis stebuklingą metą, kai dvelkia nerūpestingumu ir švelnumu, kai prie bendro stalo vyrauja ramybė ir santarvė.

Tai metas, kai vaikai stengiasi išgirsti Kalėdų Senelio juoką, nykštukų pakuojamų dovanų šnaresį ir pakinkytų elnių pėdų trypciojimą.

Tai metas, kai visi laukiame gerų permainų, linkime vieni kitiems sėkmės ir laimės, džiaugsmo ir sveikatos, sutarimo ir ramybės.

Neda KUZMAITĖ,
Iga kl.

Kalėdinėje mugėje šildė rankų darbo dovanos

Štai ir sulaukėme žiemos, į duris pasibeldė šaltas gruodis. Nors mėnuo tik įpusėjo, bet gimnazijoje jau galime pajauti artėjančias Sv. Kalėdas.

Gruodžio 10-tąją vyko kalėdinė mugė, kuri sukvietė visus: smalsiuosius pradinukus, vyresniusius mokinius bei mokytojus.

Apie artėjančią šventę mokiniams neleido pamiršti mūsų gimnazijos mokiniai, mugės organizatoriai – dešimtokai. Jie ne tik skelbimų lentoje pakabino plakata, bet ir nuolat priminė atnešti savo, tėvelių arba senelių darbelius.

Vienuoliktokai, padėdami technologijų, dailės ir muzikos mokytojų, su mokiniais suorganizavo jau tradicine tapusią kalėdinę parodą. Šiemet jos tema – „Rogės“. Mūsų kūrybingi mokiniai kasetmet sugeba maloniai nustebinti. Čia puikuoja rogės, didelės ir mažos, elegantiškai papuoštos, žybsinės spalvotomis girliandomis, pintos, keptos. Kiek fantazijos, kiek išmonės!

Ypatingai smagu, kad į šį šurmulį įsiliejo ir Zarasų rajono policijos komisariato Viešosios policijos skyriaus Prevencijos poskyrio atstovės Vaiva Bagdanavičiūtė ir Natalija Papečkaitė. Jos puošė langus karpiniais ir pagamino gražias roges iš saldumynų.

Parodą atidarė vienuoliktokai kvietė grožėtis išpūdingais darbais, dėkojo aktyviai dalyvaujantiems mokiniams. Skambėjo gimnazijos merginų ansamblio atliekamos dainos.

Netrukus fojė prie valgyklos buvo atidaryta ir Kalėdų mugė. Akys raibo nuo įvairiausių spalvų, o nosis kuteno malonūs kvapai, skambėjo muzika ir buvo dalinamos šypsenos.

Mugės organizatoriai dešimtokai

Susirinkus mokytojams, mokiniams, dešimtokai visus nustebino atitepdami didelį raudoną maišą, iš kurio iššoko Kalėdų senelis. Jis guodėsi, kad neturi dovanų, o surašęs maišelį saldumynų, pažūrė visiems čia esantiems.

Kalėdų mugėje buvo galima rasti visko – nuo dovanoms tinkančių šventinių atvirukų, keramikos gaminių, žaislų, veltinių ir įvairiausių rankų darbo papuošalų bei aksesuarų, iki gardžiausių vaisių – konditerijos gaminių. Šiemet daugiausia kepinių: keksų, pyragaičių, vaflių, sausainių. Visus žavėjo skoningai dekoruoti, Kalėdomis kvėpiantys meduoliukai. Sumokėję vos vieną litą, mokiniai gardžiavosi draugų keptais pyragaičiais.

Smagu, kad savo gaminius pardavinėjo ne tik mokiniai, bet ir gimnazijos psichologė Aušra Krištapičiūnė. Ji vaišino mugės dalyvius arbata ir siūlė išgy-

Laukiame pirkėjų.

ti įvairių arbatų.

Tikriausiai dažnas mokinys atsimes, koks anksčiau buvo didelis šurmulis, kaip sunku buvo prisiprausti, pralįsti pro kitus, norint apžiūrėti darbelius. Gaila ir liūdna, kad šiais metais rankų darbo dovanėlių sumažėjo, bet nustebino vaikų gaminami saldumynai. Nors mugė prabėgo staiga, dauguma mokinių bei mokytojų liko patenkinti: jie ir

pasipuošė, ir pasisotino, ir išigijo originalių kalėdinių dovanėlių, juk Kalėdos – dovanų metas! O pačios mieliausios rankų darbo dovanos. Tikimės, kad ir ateinančiais metais vaikai nepatingės aktyviai dalyvauti kalėdinėje mugėje.

Digna KUNDAVICIŪTĖ,
Iga kl.
Samantos Valiukaitės, II g kl., Elzės Pimpytės, 8 kl. nuotr.

Pažvelk!

Šv. Kalėdos – tai begalinė ramybė... Ramybė ne tik baltu, puriu sniegu padengtoje gamtoje, bet ir žmonių širdyse. Rodos, viską aplink juosia neapčiuopiama darnumo gija. Šiltos šypsenos, širdį virpinantis

laukimo jausmas, nuoširdus džiaugsmas, jaukūs šilti namai, nosį kutenantis mandarinų ir eglutės kvapas, šeima... Taip ir norisi dalintis gerumu, atjausti, išstarti mielą žodį. Visa taip gražu, taip tyra! Gal stabtelk savo bėgime... Pažvelk! Baltos pėdos sniege... Jauti, kaip link tavo širdies tipena Kalėdos?

Milda PAUŽOLYTĖ,
IV g kl.

Mieli mokytojai, mokiniai ir tėveliai,

Gruodžio skliaute vis ryškiau išsižiebiant šv. Kalėdų žvaigždei, į mūsų namus ir širdis atkeliauja stebuklingas svajonių ir pasakų metas. Ar prisimenate pasaką, kaip Piktoji pamotė šaltą žiemos naktį išvarė našlaitę parnešti žibučių. Ir ši jų rado, nes mergaitę vedė dora širdis bei geri ketinimai.

Tegul kalėdinė šviesa nutvieskia kiekvieno iš mūsų gyvenimą, prasklaidydama niūrias mintis. Nesvarbu, kokio Jūs esate amžiaus, kokia Jūsų didžiausia svajonė ir kiek kartų nedrįsote savęs atiduoti stebuklams į rankas, kalėdinė dvasia to neklausia, ji tiesiog keliauja pas visus ir teikia galimybę gyventi kitaip, tikėti tuo, kas atrodo neįmanoma.

Tegul Jūsų visų širdis aplanko tik šviesios mintys. Juk kiekvienas iš mūsų turime ką apglėbti meilės rūpesčiu. Kol mažose ir didelėse krūtinėse gyvens ieškojimų bei atradimų, bendradarbiavimo bei pasitikėjimo, prasmingų darbų bei reikšmingų pasiekimų troškimas, bus gera gyventi ir būti kartu.

Tegul džiaugsmas ir ramybė lydi Jus kiekviename žingsnyje!

Linksmų šv. Kalėdų, laimingų Naujųjų metų!

Ramutė STANKEVICIENĖ,
Gimnazijos tarybos pirmininkė

Skaičiuojame nuveiktus darbus

Kai gatves nukloja švytintis baltumas, medžių šakos linksta nuo pūraus sniego, metai ima skaičiuoti paskutinius mėnesius, mūsų nuveiktus darbus, pasverdami, kiek esame verti, kiek išdalijome kitiems po mirksni, šypsnį, džiaugsmo kibirkštėlę...

Mums įdomu sužinoti, kas gero, įsimintino šiais metais nutiko mūsų mokiniams. Kalbinti mokiniai vardijo nemažai renginių, įsirežusių atmintin. Be tradicinių renginių (Šimtadienis, Paskutinis skambutis, Išleistuvės), jie prisiminė protmūšį, skirtą Kristijono Donelaičio 300-osioms metinėms, susitikimą su rašytoja Vitalija Lapina, Karjeros dieną ir kitus.

Šnėkiausi buvo pradinukai. Pirmokėliai mėgaujasi meno mokykla bei džiaugiasi nauja žaidimų aikštele, į kurią, sako, eisias pavasarį, kai bus šilčiau. Ketvirtokams labiausiai patiko kvadrato varžybos.

Abiturientų susitikimas su studentais.

Mokytojos Vandos Normantienės nuotr.

O kaip gali nepatikti, jei tapo prizininkais rajone. Meninių skaitymo konkursas „Žodi, suskambėk“ irgi buvo įsimintinas, nes jų bendrklasė Aura - Silvija Kazlaitė tapo nugalėtoja ir važiavo į rajoną. Iš ten parvežė apdovanojimą.

Kaip niekad kalbūs ketvirtokai dalijasi prisiminimais: gilų išpuodį paliko

kelionė į Kauno zoologijos sodą, kur puikavosi povas, žirafa, kupranugaris, tigras bei kelionė į Tado Ivanauskio muziejų, nes jame gausu įvairiausių iškamšų. O štai viena mergaitė pasakoja keliavusi į Turkiją ir jai buvo labai įsimintina, kad į bažnyčią ten galima eiti tik vyrams, o jei moterys eitų, jos turi būti apsiren-

gusios juodai, užsidėjusios galvos apdangalus. Ne mažiau ketvirtokams būvusi įsimintina kelionė į šokolado fabriką, kur teko gaminti saldinius su marcipanais. Abiturientė Milda Pauzolytė džiaugiasi Rugsėjo 1 – osios švente. Gal todėl, kad toks rugsėjis jai paskutinis. „Man tai buvo be galo graži, linksma

įžanga į paskutinius mokslų metus šioje mokykloje“, - atvirauja Milda. Įsimintina buvo Mokytojų diena, „nes esu dvilyktokė, o dvilyktokai ją organizuoja. Smagu buvo tartis, ruoštis“.

Kitiems buvo ir asmeninių įsimintinių įvykių. Štai septintokė Greta Stankevičiūtė sako: „Gulėjau ligoninėje, grįžusi į mokyklą buvau džiugiai nustebinta, nes klasės draugai buvo labai pasiilę, gavau dovanėlių, kurios kelia šypseną dar ir iki šiol“. Vienuolyktokė Gabija Likauskaitė teigia: „Šiomet man labiausiai patiko Vilniaus universiteto „Erasmus +“ programos pristatymas. Buvo malonu išklausti kitų tautybių žmonių pasakojimus apie savo šalį ir išgirsti nuomonę apie Lietuvą“.

Žinoma, daugelis mokinių pasakojo apie įsimintiną ir prasmingą vasarą.

Praėję metai buvo gražūs įgyvendintais sumanymais, tradiciniais

gimnazijos renginiais. Direktoriaus pavaduotoja ugdymui Vanda Normantienė apibendrinama sako: „Man metų grožis – tai gimnazijos bendruomenės susitelkimas, kai ištinka nelaimė, aplanko netektys. Smagu, kad bendruomenėje yra žmonių, kurie nuoširdžiai prisideda pagerbiant iškilias lietuvių tautos asmenybes, minint valstybines šventes. Džiaugiuosi, kad nei žmogaus rankos, nei širdis nepavargsta to daryti. Kartais ir maži susibūrimai verti gilių išgyvenimų, prasmingos atminties. Į kiekvieną – didelį ar mažą darbą įdėtas nuoširdus žmogaus triūsas visuomet atsiperka – jis turi savybę tų pačių žmonių lūpomis pasklisti ir būti perduotas kaip žinia.“

Mokytojams, mokiniams ir jų tėvams noriu padėkoti už bendradarbiavimą, už gražius renginius, už abipusį norą tobulėti, už atkaklumą siekti tikslo ir linkiu visiems meilės ir ramybės šeimose, prasmingų, sėkmingų ir darbinių Naujųjų metų“.

Simona BIVEINYTĖ, Iga kl.

NIEKADA NEGAILIU GERESNIO PAŽYMIO...

Jau daug metų mūsų gimnazijoje mokytojų skaičius nekinta. Tik šiemet į gimnaziją atėjo du nauji chemijos mokytojai – Jurgita Ragauskienė ir Algimantas Juršys. Apie mokytoją Jurgitą jau rašėme praėjusiame numeryje, o dabar kalbiname mokytoją Algimantą JURŠĮ.

Trumpai papasakokite apie save. Iš kokio krašto jūs kilęs? Kuo svajojote būti vaikystėje? Ar mėgote skaityti knygas, kokias? Kokią specialybę pasirinkote baigęs vidurinę mokyklą?

Mano gimtinė – Nadūnų kaimas Zarasų rajone. Vaikystėje įsivaizdavau save dirbantį tokį darbą, kuris būtų susijęs su gyvūnais. Knygas skaityti labai mėgau ir mėgstu. Perskaičiau visus Dž. Londono knygas. Jei negaudavau lietuvių kalba, skaitydavau rusiškai. Mėgau ir dabar mėgstu fantastiką. Baigęs vidurinę mokyklą, studijavau dabartiniame Vilniaus edukologijos universitete biologiją.

Kiek metų dirbate chemijos mokytoju? Papasakokite, keliose mokyklose mokytojavote?

Chemiją dėstyti teko daugiau kaip dvidešimt metų. Dirbau Baibių, Avilių pagrindinėse mokyklose bei Pauliaus Širvio vidurinėje mokykloje (dabar progimnazija).

Gal prisimenate kokią nors įsimintiną istoriją per tiek metų, praleistų mokykloje?

Paskutinę pedagoginę praktiką man teko atlikti kaip tik Dusetų Kazimiero

Būgos vidurinėje mokykloje. Praktikos vadovas buvo šviesaus atminimo mokytojas Antanas Galvelis. Praktikos pradžioje mano vestą pamoką jis įvertino prastokai. Viena priežasčių buvo tai, kad įvertindamas mokinių žinias, parašiau per gerus pažymius. Ypač užkliuvo vienas mokinių, gavęs penketą (tuomet tai buvo aukščiausias pažymys), o tas mokinių nebuvo gavęs daugiau trejeto. Baigiantis praktikai mokytojas A. Galvelis, prisiminęs tą mano pamoką, pasakė, kad tas mokinių pradėjo žymiai daugiau dirbti ir trejetų beveik negauna. Nuo to laiko niekada negailiu geresnio pažymio...

Kaip jūs randate bendrą kalbą su mokiniais? Kaip sudominate mokinius?

Ir biologija, ir chemija labai įdomūs dalykai, tad ypatingo sudominimo niekada nereikėjo.

Ką labiausiai mėgstate veikti laisvalaikiu?

Laisvalaikis – tai medžioklė ir žvejyba.

Koks mokslininkas jums yra didžiausias autoritetas?

Daugelio mokslininkų darbai padėjo žmonėms suprasti supantį pasaulį, palengvino gyvenimą. Gal todėl neišskiriu labiausiai nusipelnusio, bet galbūt labiau man prie širdies fundamentaliųjų mokslų atstovai.

Ko norėtumėte palinkėti mokiniams ir mokytojams, artėjant Naujiems metams?

Mokiniams – noro pažinti save ir aplinką, mokytojams – kad būtų kuo daugiau mokinių žibančiomis akimis, t.y. tokių, kurie turi gražų tikslą ir noro jį pasiekti.

Emilija ČYPAITE, Iga kl.

Mokytojos Vandos Normantienės nuotr.

Studentišškai

Viskas gana paprasta – mokausi ir dirbu. Studijuju marketingo vadybą ir prancūzų kalbą Edinburgh Napier universitete, Škotijos sostinėje Edinburge. Pirmą pusmetį turėjau tris dalykus: marketingą (rinkodarą), tarptautinę ir organizacinę vadybą bei prancūzų. Visus tris išlaikiau per 80 procentų, esu patenkinta. Dirbu „Primark“ rūbų parduotuvėje. Darbas, nors monotoniškas, bet geras ir gan stabilus.

Tikrasis studentavimas, visa ta gyvenimiška patirtis, kurią neišvengiamai tenka patirti, ne tik linksmybės ar bemiegės naktys (pastarosios pasitaiko ištis dažnai). Tai boileris susprogdta ir lieki be karšto vandens ir šildymo kiauram bute, tai ateina sąskaitos už dalykus, kurie tau turi būti nemokami, tai sieninė spinta nuo amžinos drėgmės akmens name supelyja kartu su puse rūbų. Darbo, buto paieškos, nauji žmonės, su kuriais reikia su-

tarti, susitarti ar juos apeiti.

Į Škotiją atvažiavau dar rugpjūčio pradžioje, norėdama susirast butą, darbą, apsiprast. Planai lieka planais. Pasitaikė pigūs bilietai, išskridau savaitei į Ibizą. Ispaniškai tvanki, neplanuotai nuostolinga kelionė, kai pigiausia viešbučio alternatyva oro uosto kėdės, buvo savotiškai smagi. Be abejo, grįžus teko vėl taupyti. Tiesa, tėvai man labai daug padeda. Be jų pagalbos – tiek finansinės, tiek moralinės, nebūčiau net Lietuvos palikusi. Nors pagalba studentui normalus ir suprantamas dalykas, prašyti pinigų iš tėvų baisiai nesinori. Valiutos santykis tam labai nepalankus, kas Lietuvoje atrodo nemažai, čia vargiai užtenka buto mėnesio nuomai.

Butą susiradau gan lengvai. Mokslai prasidėjo kaip ir turėjo prasidėti, nors tuo metu kartu su broliu ir draugu lankėm Paryžių, į kurį važiavom dėl Skorpions koncerto, ir didžiąją dalį pirmosios įžanginės savaitės praleidau. Išvažiavau gan greit ir mokyti sunku nebuvo. Su darbu kiek kebliau.

Per pirmus mėnesius intensyvių paieškų turėjau daug interviu, nemažai bandomųjų pamainių restoranuose bei tris kartus buvau gavusi darbą. Praėjusi atranką, pradėjau dirbti Primark'e. Dirbu kasoje, lankstau suverstus marškinėlius, megztinius, vėl ir vėl kabinu nuolat nuo pakabų numėtomus rūbus. Darbas gan monotoniškas, tačiau kur kas ramesnis nei restorane, rimtesnis požiūris į darbuotoją ir nėra spaudimo, todėl džiaugiuosi. Beje, moka taip pat daugiau ir išleido ilgų atostogų per šventes – ramia galva grįšiu namo ir nesijaudinsiu, kad sugrįžus galiu vėl neturėti darbo.

Papasakojau, kas vyksta mano gyvenime, tačiau nežinia, kiek tai atspindėjo mano savijautą. Škotija man svetima. Nemielas lietingas, vėjūotas oras, namų akmens pilkumas. Tačiau prie visko pripranti – oras juk visada toks pat, o skubėdama gatve nebekreipiu dėmesio į pastatus. Žmonės ir kultūra man svetimi ir iki galo nesuprantami. Nemanau, kad galiu priprasti prie šito ar imti tapatintis su vietiniais. Ir nenoriu to daryti, turbūt niekada ir nenorėsiu. O namų ir šeimos, be abejo, ilgiuosi. Ilgiuosi ir savos kalbos. Būna, ne laiku ir ne vietoje imu kalbėti lietuviškai. Kartais išgirsti, tarsi kažkas sušneko lietuviškai – atsisuki – ne, tik pasigirdo. Kol neturėjau darbo ir nuolatinės rutinos, blaškiausi ir nerimavau. Dabar viskas jau ima nusistovėti, Kalėdoms skrendu namo.

Buvo visokių minčių ir abejonių, svarsčiau akademinė atostogų galimybė. Tačiau jaučiu, kaip grįžta mintys, kurių vedama išvažiavau. Norisi daug nuveikti, išmokti ir pamatyti. Ketinu teikti paraišką dėl galimybės kitais mokslo metais išvažiuoti į kitą šalį su Erasmus programa. O ir pagal turimą kursą trečius metus turėčiau studijuoti Prancūzijoje. Svarstau kurso keitimą, norėčiau mokyti dar vieną kalbą ir šiek tiek mažiau marketingo. Mažiau – gal ir marketingas nėra tai, ką ištis noriu veikti gyvenime. Trūksta kūrybos, ilgiuosi visko: tapybos, fotografijos, literatūros bei istorijos. Visko labai daug, bet kartu viskas manyje, tereikia priimti sprendimą ir irtis tikslo link.

Adelė VAITUKAITYTĖ, buvusi gimnazijos žurnalistė

Nuotrauka iš asmeninio archyvo.

Kelionės plečia pažinimo akiratį

Mes – didžiausia klasė gimnazijoje

Mokykla – ypatingas pasaulis. Čia praleisti metai į kiekvieno žmogaus atmintį įsirėžia giliausiai. Mokykloje mes džiaugiamės ir liūdime, mylime ir neapkenčiame, augame ir bręstame, surandame neatrastus pasaulius, susidraugaujame su naujais draugais... Mes – tai dešimta klasė, šiais metais pati didžiausia gimnazijoje. Mūsų net 27 mokiniai – yra 14 mergaičių ir 13 berniukų. Mokslų pradžia buvo labai sunki, nes nelengva pradėti mokslus tokioje didelėje klasėje. Tiek viena, tiek kita klasė iš šalies atrodo rami, tačiau kai susijungėme, taip tikrai nebuvo. Per keletą mėnesių jau baigiame susitupėti. Turbūt pradėjome galvoti apie ateitį, laukiančią patikrą ir dvyliktos klasės egzaminus.

Esame stropūs mokiniai. Klasėje turime tikrai gerai besimokančių, aktyvių, dalyvaujančių įvairiuose konkursuose ar olimpiadose. Smagu žinoti, jog beveik pusė klasės yra „dailininkai“ ir „muzikantai“. Didelė klasės dalis yra baigusi Dusetų meno mokyklą.

Klasėje mergaitės – ne tik puošmena. Esame gana protingos, džiaugiamės ne tik tikslųjų mokslų, bet ir humanitarinių mokslų žiniomis.

Sportas mergaitėms irgi prie širdies. Didžioji mergaičių dalis žaidžia tinklinį ir joms neblogai sekasi. Karolina Cvetkovaitė garsėja kaip bėgikė ir slidininkė, o vaikinai Donatas Gimbičkas ir Lukas Makarskas – ne tik krepšininkai, futbolininkai, bet ir tinklinio mėgėjai. Smagu, kai per varžybas bendraklasiai užima pirmas vietas. Kiti vaikinai taip pat nuo jų neatsilieka. Didžioji berniukų dalis laisvalaikį leidžia vadinamoje „kačiakėje“. Augina raumenukus.

Klasės santykiai nėra blogi. Tik kol kas dar esame susiskirstę grupelėmis, bet taip buvo būdinga ir nesusijungus klasėms. Mergaitės gal kiek draugiškesnės, bet šiaip visi sutariame, nesipykstame. Atsitikus bėdai, padedame vieni kitiems. Rūpinamės klasės tarpusavio santykiais. Esame nuosirdūs ir geri mokiniai. Galbūt mokytojai to ir nepasakytų, nes didelė klasė ir yra didelė klasė. Per pamokas retai būna tylu. Dažnas kuždesys trukdo ne tik mokytojams, bet ir stropesniems mokiniam, kurie į mokyklą eina mokytis, o ne leisti laiką vėjais.

Sunkiausia turbūt yra mūsų klasės auklėtojai Dainora Biliūnaitė. Aišku, ir Danguolei Šileikienei nebuvo lengva

Dešimtokai su auklėtoja Dainora Biliūnaitė. Gyčio Dapkevičiaus nuotr.

savo vaikus atiduoti auklėti kitai mokytojai. Tačiau didžiausia darbo dalis atiteko dabartinei mūsų auklėtojai. Ši puiki lietuvių kalbos mokytoja rūpinasi klasės santykiais. Su ja mes kalbame ne tik apie literatūrą, bet pasiūnėkame apie tarpusavio santykius. Juk jai svarbu, kad jos klasė būtų darni. Mokytoja sako: „Jūs mano vaikai, o mes viena didelė šeima“.

Gimnazijoje garsėjame, kaip labiausiai keliaujanti klasė.

Smagu, kad kartu ruošėmės Kazi-

miero Būgos 135 – osioms metinėms. Buvimas kartu ir ruošimasis renginiui mus suartino. Pradėjome pasitikėti naujais klasės draugais. Atsirado nauja tradicija dešimtokams rengti „Kalėdinę mugę“. Visi kruopščiai ruošiamės šiai šventei. Juk būsimė pirmi dešimtokai, rengę mugę. Iki šiol tuo rūpindavosi vienuoliktokai. Dar viena užduotis – ruošti „Kalėdiniam žiburėliui“. Reikia tikėtis, jog tik praleidę daugiau laiko kartu tapsime viena didele šeima!

Kornelija PUPEIKYTĖ, II g kl.

Kelionė – sielos skrydis paukščio sparnais tarp žinių kalnynų

Kelionė – daug apimantis žodis. Kelionė į tolimas šalis, kelionė į sapnų pasaulį... Ką reiškia kelionė žmogui? Kokia jos prasmė? Ši veikla suteikia galimybę atsipalaiduoti nuo kasdieninių darbų, sužinoti ką nors naujo, naudingo. Juk keliaudami galime pamatyti daug įdomių vietovių, aplankyti objektų, išgirsti apie jų istoriją, kilmę bei visa tai aptarti, pasidalinti savo potyriais su aplinkiniais, draugais, šeima. Kad ir kaip bebūtų, kelionė tikrai naudinga kiekvienam. Taigi, leiskimės į kelionę mintimis ir siela. Į kelionę laiku, kai šiųmetiniai dešimtokai buvo dar tik taktai šviežiai kepti, jaunučiai penktokai...

Rugsėjo pirmąją buvo ištis keista. Turėjome palikti vienintelę, mylimą klasę, nes nuo šiol kiekviena pamoka vyks vis kitame kabinete! Buvo net keista apie tai galvoti. Bet nuviję visą išgastį bei sutrikimą, drąsiai įsikibę į tėvus, žengėme per naujosios savo klasės slenkstį. Iš pat pradžių buvo kiek sunku apsiprasti, bet laikui bėgant darėsi lengviau, o ir pirmosios ekskursijos dažnai praskaidrindavo nuotaiką. Net nesitikėjome, kad jų bus tiek daug! Keliaudavome vos ne kiekvieną mėnesį.

Kai kurie išgirdę žodį „muziejus“ iš karto raukosi ir kartoja: „Neisiu, nenoriu, neįdomu.“ Bet patikėkite – tai daug įdomiau nei skaityti istorijos vadovėlį! Kas nori visą vakarą sėdėti prie knygų ruošiantis kontroliniam? Tikriausiai tokių atsirastų mažai. Juk, kaip sako liaudies išmintis: „Geriau vieną kartą pamatyti, nei šimtą išgirsti“. Mes aplankėme tikrai nemažai muziejų ir daug sužinojome įdomaus apie mūsų, lietuvių, praeitį ir ne tik. Pavyzdžiui, kai vaikščiojome Vilniaus katedros požemiuose, jautėme didingą bei paslaptingą aplinką. Net neišsivaizdavau, kad

Devynierius metus buvome pati mažiausia klasė.

Daug smagių akimirų patyrėme drauge.

viso to poveikis būtų toks didžiulis, jog galima ir nualpti. Kai kam iš grupės taip nutiko. Kita vertus, ko stebėtis? Juk oras, apsupty plytinių sienų, keli metrai po žeme, atrodo, persunktas sielų kuždesio, o ankštos patalpos tik ir ieško progos tave įkalinti. Ibauginau? Na ką gi, keliaujame toliau. Išimintini ir edukaciniai užsiėmimai. Tekdavo ir konstruoti, ir gaminti. Labiausiai įsiminė, kai iš degtukų dėžutės gaminome vienkartinį mini-fotoaparata. Net mintis, kad taip įmanoma, stebina. Kūrėme ir kiekvienas savos giminės herbą. Kartą vyko į „Sokolodau namus“. Labai saldi ekskursija! Šiek tiek papasakojęs apie šokolado ypatumus, šefas užleido vietą mums ir mes gaminome saldinius. Kiek juoko, kiek šypsenų ir kiek šokoladuotų šaukštų vienoje vietoje! Tokios išvykos tikrai niekas nesitikėjo. Sugrįžę laukdavome kitos kelionės. Keliaudavome taip ir toliau. Ir dar daug daug visko pamatėme, sužinojome. Kiek žinių, kiek įdomybių! Vos spėk įsidėmėti. Kiekvieną kartą susizavėję ir patenkinti grįždavome namo.

2010 metais gimnazijos vardo dienos šventės metu pelnėme „Daugiausiai keliaujančios klasės“ nominaciją, nes iš tikrųjų keliaujome nemažai. Kiekviena kelionė ilgam įsimindavo, duodavo peno apmąstymams bei praturtindavo mūsų žinias ir palengvindavo mokymąsi.

Kelionės – svarbi gija kiekvieno iš mūsų gyvenimo skraistėse. Tad keliauti tikrai verta ir smagu! Juk šis užsiėmimas puikiai tinka atsipalaidavimui, o juk gali kai ko ir išmokti! Tereikia tik noro. Tad kopinėkime žinių lobynus smagesniu būdu ir nepamirškite kiekviena kelionė svarbi.

Marija KUZMAITĖ, II g kl.

Nuo 2009 metų aplankėme:

- * LR Prezidentūrą,
- * LR Seimą,
- * Gedimino pilį,
- * Lietuvių kalbos institutą,
- * Kalbos muziejų „Lituanistikos židinys“,
- * Dailės galeriją „2W“,
- * LRT istorijos muziejų,

- * TV bokštą,
- * Nacionalinio muziejaus Naujajį arsenalą,
- * Trakų istorijos muziejų,
- * Vilniaus Planetariumą,
- * Molėtų Observatoriją,
- * Vilniaus Radvilų rūmų muziejų,
- * Vinco Mickevičiaus - Krėvės memorialinį butą – muziejų,
- * Bernardinų bažnyčią,

- * Gintaro galeriją,
- * Nacionalinio muziejaus Senajį arsenalą,
- * J. ir M. Šlapelių namą – muziejų,
- * Sv. Jono gatvės galerijos rūsius,
- * Vilniaus Genocido aukų muziejų (KGB),
- * Vilniaus Energetikos muziejų,
- * Istorinę LR Prezidentūrą,
- * Bažnytinio paveldo muziejų,

- * Lietuvos medicinos ir farmacijos muziejų,
- * Nacionalinį kraujo centrą,
- * Nacionalinį operos ir baletų teatrą,
- * Valstybinį Vilniaus Gaono žydų muziejų,
- * Valdovų rūmus,
- * VU biblioteką
- * Ir kitur

Pamilusios žirgus

Turbūt nerasime nė vieno vaiko, kuris nemylėtų gyvūnų. Vieni vaikai yra kačiukų, kiti – šuniukų, treči – paukštelėlių, žuvyčių ar kitų gyvūnėlių mylėtojai. Tačiau esama ir tokių, kurie nuo pat vaikystės susižavi žirgais. Mūsų gimnazijoje besimokančios trečiokės Miglė ir Viltė Kazlauskaitės, prieš keletą metų atvykusios iš Kauno, visiems žinomos kaip žirgų mylėtojos. Nors dar tik pradinukės, bet jau garsina mūsų miestelį. Rugsėjo mėnesio pabaigoje Raudondvario kaime vykusiame Lietuvos čempionate jodant mažaisiais poniais užėmė prizines vietas: Viltė su poniu, vardu Kvatro, užėmė pirmąją ir tapo Lietuvos čempione, o Miglė su poniu Bravo savo amžiaus grupėje – antrąją vietą.

Mergaitės pradėjo jodinėti dar būdamos visai mažos – vos trejų

Mažosios čempionės ant ponijų.

metų. Kadangi jų tėtis jodinėjimo treneris, tad jos pačios sakosi, kad gimė ir užaugo su žirgais. Mergaitės labai gražiai,

su meile kalba apie juos – jie geri, atneša daug laimės ir džiaugsmo, tad labai smagu jais jodinėti. Kol pasiekė tokių

rezultatų, reikėjo įdėti nemažai darbo. Labai daug ruošėsi pačios, bet ir tėtis jas skatino bei padėjo treniruotis. Darbo įdėti reikia daug, tačiau mergaitės su dideliu pasiryžimu sako – laimėjimai pirmi, tačiau tikrai ne paskutiniai!

Mergaičių tėveliai, o ypač tėtis, labai džiaugiasi ir didžiuojasi mergaičių laimėjimais, ryžtu. Žinoma, kas nesidžiaugtu tokiomis stropiomis ir darbščiomis mergaitėmis. Abi dukros ne tik jodinėja, bet ir lanko Dusetų meno mokyklą. Jos groja pianinu, ir tai joms puikiai sekasi.

Labai džiaugiamės mergaičių laimėjimais ir tikimės, jog atsiras daugiau mokinių, kurie vienaip ar kitaip ir su tokia pat pasiryžimu, meile savo darbui sieks kuo geresnių rezultatų ir garsins Dusetas, mūsų gimnaziją visoje Lietuvoje, o gal net už jos ribų.

Karolina CVETKOVAITĖ, II g kl.
Nuotrauka iš asmeninio archyvo.

Džiaugiamės, kad nepamiršta...

Visai neseniai mūsų gimnazijos biblioteka gavo dovanų – daugybę knygų prancūzų kalba. Jas dovanavo Audronė Mieželytė-Berthier, kadaise besimokiusi mūsų mokykloje kartu su Eugenijumi Raugu, Alvydu Stausku ir kitais gerai žinomais dusetiškiais. Ši laida mokėsi sustiprintos dailės, galbūt tai ir imponavo pasirinkti gyvenimo kelią, glaudžiai susijusį su menu. Šiuo metu A. Mieželytė-Berthier dirba Prancūzijoje, Charlemagne institute, meno terapijos specialiste. Kitaip sakant, ji gydo žmones su negalia, pasitelkdama į pagalbą meną. Kuria įvairius prietaisus, kad neįgalieji, net ir nevaldantys rankų, galėtų piešti, tapyti. Labai smagu, kad net po šitiek metų, dirbdama tokių pasiaukojančių ir kilnų darbų, buvusi mokinė nepamiršta mokyklos ir netgi siunčia dovanų. Knygos, įvairių įvairiausių, nuo vaikiškų knygelių mažiukams, tokių kaip „Les 101 dalmatiens“, „Les aristochats“, „Le livre de la jungle“ ir daug kitų, iki rimtų enciklopedijų bei pažintinių knygų apie Prancūziją. Ši dovana mūsų gimnazijos mokinius savitai netgi įpareigoja plėsti savo prancūzų kalbos žinias, domėtis Prancūzija, jos kultūra. Todėl norėtume nuoširdžiai padėkoti A. Mieželytei-Berthier už vertingą dovaną, o visus mokinius paskatinti skaityti šias knygas ir naudotis jomis, juk tokia puiki galimybė!

Justina ŠINKŪNAITĖ, IV g kl.
Autorės nuotr.

Ar tik kompiuteris?

Dienoms trumpėjant, vakarams ilgėjant, jaunimas vis daugiau laisvo laiko praleidžia prie kompiuterių. Bet ar ši nuomonė teisinga? Pasidomėjusi neformaliojo švietimo Dusetose, sužinojau, kad vaikai tikrai turi ką veikti ir kur eiti po pamokų. Gimnazija mokiniams siūlo net 20 būrelių. Pasirinkimas nemažas. Svarbiausia, kad vaikai norėtų lankyti. Jie gali žaisti kvadrata, krepšini, tinklinį, mokytis vaidybos meno, lavinti kūrybiškumą, lankydamiesi „Žurnalistikos“, „Meninės fotografijos“, „Rankdarbių“ ir kitus būrelius.

Nemaža dalis mokinių lanko ne tik neformaliojo švietimo gimnazijoje, bet ir po pamokų skuba į Dusetų meno mokyklą. Pakalbėjusi šios mokyklos direktorę Dalią Deiniene sužinojau, jog šiemet čia mokosi 110 mokinių. Muzikos skyriuje - 46, o dailės skyriuje - 64 mokiniai.

Daugiausiai norinčių išmokyti groti – fortepijonu (net 34 mokiniai) ir tik 11 vaikų groja akordeonu. Dusetų meno mokykla, be abejo, turi kuo didžiuotis: daug jų ugdytinių dalyvauja ne tik įvairiuose konkursuose, bet ir šventėse, festivaliuose.

Muzikos skyrius didžiuojasi akordeonininkais Martynu Dainiu, Ignu Bulota bei Lietuvos

Būrelio „Mažoji scena“ nariai su mokytoja Ilona Pužiene.

vaikų ir moksleivių konkurse „Dainų dainelė“ iškovota II vieta (Adelė Krikščionaitė, Rusnė Kaškauskaitė, Liucija Vaitukaitė). Jaunių choras, vadovaujamas Dalios Deiniene, dalyvauja kiekvienoje respublikinėje dainų šventėje ir įvairiuose rajono renginiuose.

Dailės skyrius nenusileidžia Muzikos skyriui. Čia irgi gausu prizininkų. Aistė Laurinavičiūtė Tarptautiniame grafinės miniatiūros konkurse iškovojo I vietą, Darijus Pamakštys – Lietuvos moksleivių liaudies dailės konkurse „Sidabro vainikėlis“ pelnė III laipsnio diplomą, Titas Streikus, Dainius Venclovas – 15 tarptautinėje vaikų ir jaunimo darbų parodoje Suomijoje tapo diplomantais. Visų čia ir neišvardinsi.

„Svarbiausia noras sužinoti ir išmokyti kažko naujo, nebijoti daug ir kruopščiai dirbti.

Norėti savo kūryba suteikti džiaugsmo kitiems. Dažnai, susidūrus su pirmaisiais sunkumais, noras muzikuoti praeina. Vaikai nori greitų rezultatų, nori pasirodyti scenoje. Norint gerai pasirodyti – reikia daug dirbti, daug groti. Dažnam tai nuobodu ir neįdomu... Tačiau neišmokę pažinti raidžių – negalėsi skaityti gražiausių pasakų. Taip ir su muzika. Neišmokę valdyti instrumento ir nežinodamas muzikinio rašto – negalėsi kitų džiuginti savo muzikavimu“, – taip sako mokyklos direktorė apie mažuosius muzikantus.

Taigi jei mokinys nori tobulėti, tikrai atras mėgstamą veiklą ir laiką leis ne prie kompiuterio, o sportuodamas, dainuodamas ar piešdamas.

Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, 7kl.
Rimanto Garuolio nuotr.

Pabandykime lietuviškai

Pamokų metu kalbame bendrine lietuvių kalba, bet pertraukų ir laisvalaikio metu iš mokinių lūpų neretai išsprūsta negražūs žodžiai, „riebūs“ rusiški keiksmažodžiai. Keiksmams gali būti vartojami skirtingais tikslais. Vieni – norint pažeminti ar įžeisti žmogų, kiti – išreikšti neigiamoms emocijoms ir panašiai. Lietuvių kalboje pilna vaizdingų posakių ir netgi keiksmažodžių. Taigi galime praplėsti savo kalbos akiratį ir išmokyti naujų posakių.

Dažniausiai lietuvių nepiktuose linkėjimuose buvo minimi gyvūnai bei paukščių pavadinimai. Pavyzdžiui: „Kad tave varnos sulestų!“ arba „Kad tave pelės papjautų!“ Išgirdus tokius nepiktus palinkėjimus galima atsikirsti, pavyzdžiui: „Eik tu balų deginti!“ ar „Slėpkis po lapais!“ Norėdami savo nustebimą išreikšti koku nors šūksniu, kalbą pajavairinkime taip: „Žalia rūta!“, „Rupūs militai!“, „Po šimts gegučių!“, „Po šimts pypkių!“, „Po šimts kalakutų!“

Nuo seno buvo manoma, kad keiksmažodžiai išsprūsdavo supykus. Lietuviškuose keiksmažodžiuose susipina įvairių laikotarpių liaudies pasaulėžiūros elementų. Juose susipina senojo pagoniško tikėjimo liekanos ir krikščionybės įvaizdžiai. Vienur krepiamasi į senąsias mitologijos būtybes: perkūną, laumes, raganas, kai kuriuos gyvūlius. Kitur minimas velnias, pragaras ir pan. Lietuviai tikėjo magija, todėl ir prakeiksmams linkima: „kad tave perkūnas nutrenktų!“, „kad tu skradžiai žemę prasmegtum!“ – tokie pikti linkėjimai be reikalo, lengvabūdiškai neištariami, nes žmogus tikėjo, kad linkėjimas tikrai keikiamajam pakenks. Vis tik didžiausią lietuviškų keiksmų pagrindą sudaro žodžiai: velnias, ragana, rupūžė, gyvatė, perkūnas, žaltys. Vaizdingesnieji keiksmams padeda geriau išreikšti besikeikiančiojo nuotauką, sukeldami stipresnį įspūdį keikiamajam. Keiksmų forma įvairuoja pagal juose išreiškiamą piktumo laipsnį. Patys pikčiausi lietuviški keiksmams yra vadinamieji prakeiksmams. Juose linkima kitam žmogui baisiausių dalykų: gėdingos mirties, amžinų kančių, bausių nelaimių. Pvz.: „Kad tave devyni velniai pagriebtų!“, „Kad tu pasikartum ant sausos šakos!“, „Kad tavo liežuvis burnoje neišsitektų!“, „Kad tave pirmas pavasario perkūnas užmuštų!“. Plūstamojo pobūdžio keiksmams yra santūresni. Jais nelinkima nieko lemtingo, netrokštama keršto, o tik išsakoma kitam žmogui neapykanta, pasipiktinimas. Tai yra piktas pravardžiavimas arba įkyrėjusio žmogaus varymas šalin, plūdimas. Pvz.: „Tu rupūžė rauplėta!“, „Tu žalčio išnara!“, „Tu gyvatė vaikel!“, „Tu laume prakeikta!“, „Tu ragana raguota!“, „Tu sena ragana!“. Dar kitą keiksmų tipą sudaro nepikti linkėjimai, panaudojami prakeiksmų forma. Tokiuose keiksmuose linkimi dalykai yra visai nebaisūs – už tariamo rūstumo dažnai slepiasi šypsena. Pvz.: „Kad tave zuikis subadytų!“, „Kad tave dryži paraliai!“, „Kad tave naginė prarytų!“, „Kad tu šaukšte prigertum!“

Kalbą galima pajavairinti ir vaizdingais posakiais. Pavyzdžiui, „sparnus palaužti“ – atimti, pakirsti jėgas. Apie įkyrų žmogų galima pasakyti, „kaip žaltys ant sprando“. Daugiau tokių lietuviškų posakių galima rasti Janinos Lipskienės knygoje „Vaizdingieji lietuvių kalbos posakiai“. Taigi dabar, kai žinome keletą posakių, gal atsiras noras jų vartoti daugiau. O jei jau taip norisi nusikeikti, tai bent jau lietuviškai.

Greta STANKEVIČIŪTĖ, 7 kl.